

Αθήνα 5-6-78.

Ριζοσπαστικοποίηση Λαού

Εθνικά θέματα
Αύταρχισμός - πολιτική καταπίεση } δράση στο έποικοδόμημα

Αίτημα για Εθνική Ανεξαρτησία
για Δημοκρατία, Συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων } πολιτική συνειδητοποίηση

Αντιφάσεις καπιταλιστικής κοινωνίας, η δράση των μονοπωλίων ή πολιτική της "Αιτιότητας", η όξυνση των προβλημάτων ποιότητας ζωής → δράση στη βάση

ταξική συνείδηση

Παιδεία - Εκπαίδευση - Κουλτούρα → αντίσταση στην αλλοτρίωση

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΑΥΘΟΡΜΗΤΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΦΟΡΕΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Π.Σ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Τ.Σ.

- Ποιοί είναι οι οργανωτικοί μας στόχοι (προσέχουν από
- Ποια είναι τα προγράμματά μας
- Ποιές οι αιτίες τους
- Πώς μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε

Ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. καί οι ~~πρόεδροι~~ ^{μέλη} του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

1. Ριζοσπαστικοποιούν τρεις μάζες, μάζες όμως δεν είναι ένα ιδιωματικό άθροισμα πολιτών.
2. Ο κατακόρυφος καταμερισμός της εργασίας κατακερματίζει τον κοινωνικό χώρο καί διασπᾶ τόν κοινωνικό ιστό. Έχει οδηγήσει στην έξατομίκευση. Έτσι στην καλύτερη περίπτωση ο ριζοσπαστικοποιημένος πολίτης εμπιστεύεται τή λύση τῶν προβλημάτων του σέ ένα σύστημα μεσολαβητῶν, ἔστω ἐκλεγμένων ἀπό αὐτόν, σέ ὅλα τὰ ἐπίπεδα (Βουλή, Τ.Α., Συνδικαλισμός).

Εφησυχάζει στήν ἀρχή. Όταν τὰ προβλήματα δέν λύνονται, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς ἀπογοήτευσης.

Ἡ μαζικότητα ἔτσι στά ἐπί μέρους κινήματα δέν ἀπαιτεῖται μόνο γιά τήν "διεκδίκηση" σάν κοινωνική δύναμη γιά τό κοινωνικό - οἰκονομικό ἀποτέλεσμα.

Ἀπαιτεῖται παράλληλα γιά τό πολιτικό ἀποτέλεσμα τήν πολιτική συνειδητοποίηση.

Περισσότερη Δημοκρατία δέν σημαίνει λιγώτερο αὐταρχισμός, ἀλλά περισσότερη συμμετοχή.

Ἡ συμμετοχή βοηθάει ἀκόμα στόν μετασχηματισμό τῶν δευτερευουσῶν ἀντιθέσεων.

Ἡ τεκμηρίωση, ἡ ἀνάλυση, ἡ διαφώτιση ἀποκαλύπτουν τήν κυρίαρχη ἀντίθεση.

Θέλουμε νά κερδίσουμε τό λαό.

Ζητᾶμε τό λαό συμμετοχο καί ὄχι θεατή.

Πρέπει ὅμως πρῶτα νά "ἀνακαλύψουμε" τό λαό.

Ὁ λαός δέν εἶναι μιᾶ ἀόριστη ἔννοια.

Ζεῖ, δουλεύει, κατοικεῖ, μορφώνεται, ψυχαγωγεῖται. Έχει καθημερινά προβλήματα, ἀνησυχίες, ἐπιθυμίες. Ἀλλοτριώνεται ἀπό τή καταναλωτική κοινωνία ἢ ἀπό τή ψευδαίσθηση τῆς προόδου ἢ ἀπό τήν πλύση ἐγκεφάλου τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημέρωσης.

Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. δέν μπορεῖ νά τόν ἀνακαλύψει στή πολυθρόνα του, στό χαγιάτι, στό ὑπόγειο ἢ στή σοφίτα.

Ἐκεῖ σίγουρα τόν βομβαρδίζει ἡ ξενόφερτη κουλτούρα, ἡ ἰδεολογία τῆς ἀρχουσας τάξης μέσα ἀπό τήν τηλεόραση ἢ τό ραδιόφωνο.

Φυσικά έχουμε εύκολη τήν απάντηση. Όργάνωση. Δέν αρκεῖ ὅμως νά ὀργανώσουμε τό κόμμα. Γιά νά μπορεῖ νά παρέμβει τό κόμμα στά μαζικά κινήματα, πρέπει φυσικά νά "ὑπάρχει" μαζικό κίνημα, νά εἶναι δυνατό νά ἀναπτυχθεῖ καί νά ὀργανωθεῖ.

Στό χωριό ἡ ἑστὶς ἀκραῖες συνοικίες τῶν ἀστικῶν ἢ ἡμιαστικῶν κέντρων, ὅπου ἡ "ἀστικοποίηση" δέν ἔχει ὀλοκληρωθεῖ, ὑπάρχουν περισσότερο ἢ λιγώτερο χῶροι κοινῶν συγκεντρώσεων ἢ συναθροίσεων. Ἡ προπαγάνδα τοῦ πολιτικοῦ φορέα μπορεῖ νά περάσει ἀπὸ ἐκεῖ καί νά μετατραπεῖ σέ τρόπο διαφώτισης καί προσπάθεια ὀργάνωσης μαζικῶν κινήματων.

Ἀγροτικοὶ σύλλογοι ἢ μαζικοὶ χῶροι, λαϊκὲς ἐπιτροπές γύρω ἀπὸ τήν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση γιά τήν ἀντιμετώπιση προβλημάτων ποιότητας ζωῆς.

Κοινοὶ χῶροι συγκεντρώσεων (Λαϊκὲς ἀγορές, καφενεῖο, γειτονιές, πλατεῖα)

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΣΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΑΣΗ γύρω ἀπὸ τὰ προβλήματα
τίς θέσεις πού παίρνει ἡ
Κυβέρνηση
τίς θέσεις πού παίρνει τό
ΠΑ.ΣΟ.Κ.

ΔΙΑΦΩΤΙΣΗ γιά τὰ αἷτια, γιά τοὺς θεσμούς (Τ.Α.)
Σύνδεση μὲ γενικώτερη πολιτικὴ, ἐθνικὰ θέματα
Ἐκλαΐκευση γραμμῆς τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ.
Σύμωση γιά τίς δυνατότητες συλλογικῆς δράσης
(Ἀγροτικοὶ Σύλλογοι, Λαϊκὲς Ἐπιτροπές,
Συν/κὴ ὀργάνωση)

Ἡ παρέμβαση τοῦ πολιτικοῦ φορέα μέσα στό μαζικό χῶρο προϋποθέτει :

1. Ὑπαρξη χώρου μέ ἰδιαιτερότητα προβλημάτων
2. Γνώση τῶν προβλημάτων, ἀνάλυση, τεκμηρίωση
3. Ὑπαρξη κοινωνικῆς βάσης, ἀνάλυση τῆς κοινωνικῆς βάσης
4. Ἐκτίμηση γιά τήν κοινωνική δύναμη πού θά στηρίξει μιὰ κινητοποίηση
5. Μαζικοποίηση τῆς κοινωνικῆς βάσης (συσπείρωση πλατεῖα γύρω ἀπό τό πρόβλημα)
6. Ἐνδυνάμωση τῆς κοινωνικῆς δύναμης

Ἡ μείωση τῆς ψαλλίδας ἀνάμεσα στή κοινωνική βάση καί στή κοινωνική δύναμη εἶναι τό βασικό ζητούμενο.

Παράγοντες πού ἐπιδροῦν ἀρνητικά πρὸς αὐτή τή κατεύθυνση εἶναι :

- α) Οἱ ἐπὶ μέρος (δευτερεύουσες) ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στά στρώματα ἢ τίς τάξεις ἢ καί στό ίδιο στρώμα λόγω τῆς ἀλλοτρίωσης.
- β) Ὁ φόβος λόγω τῆς ἰδεολογικῆς τρομοκρατίας ἢ καί σέ ὀρισμένες περιοχές ἢ ἔμπρακτη τρομοκρατία πού ἀσκεῖ ἡ ἀρχουσα τάξη.
- γ) Ὁ φόβος τῶν λαϊκῶν τάξεων ὅτι προωθοῦνται στενά κομματικά συμφέροντα καί μάλιστα ἀπό κόμματα πού ἡ λειτουργία τους ἢ οἱ ἀναστολές ἀπό καταβολές λόγω παρελθόντος, μειώνουν τήν ἀξιοπιστία τους.
- δ) Ἡ ὕπαρξη ἑνός αὐταρχικοῦ πλαισίου καί ἡ παράλληλη πολωτική τάση τῆς Δεξιᾶς πού δημιουργεῖ τάσεις ἀδιεξόδου (ἀπογοήτευσης) ἢ πρόωρης καί αὐθόρμητης ρήξης.

- Μέχρι σήμερα ἀκολουθήσαμε ἢ μάλλον παρακολουθήσαμε τὰ παραδοσιακά ἀριστερά κόμματα πού προωθοῦν παραταξιακά σχήματα στό ἐργατικό κύρια κίνημα (κομματικά ὑποκατάστατα) καί διάφορους συλλόγους- σφραγίδες (πολιτιστικούς ἐξωραϊστικούς κ.λ.π.) γιά τὰ τοπικά προβλήματα.

- Γιά τό συνδικαλιστικό κίνημα ἡ ἀναγκαιότητα παρουσίας μας καί περιχαράκωσης τοῦ χώρου μας -ἰδιαίτερα γιά τήν πρώτη φάση τῆς λειτουργίας τοῦ Κινήματος- δικαιολογοῦσε καί δικαιολογεῖ ἔως τήν ἐπιλογή. Ὑπῆρξε ὅμως ἡ ἀντίφαση τῆς οὐσιαστικῆς ἀνυπαρξίας κλαδικῶν ὁργανώσεων

πού θά καθοδηγοῦσαν τό χώρο ὑλοποιῶντας β'εβαία τή καθοδήγηση τῶν κεντρικῶν ὀργάνων.

Ἡ Τοπική Ὀργάνωση καί φυσικά ἡ Π.Ν.Ε. ἢ ἡ Ν.Ε. μέ τή σημερινή της μορφή, ὅχι μόνο δέν μπορεῖ νά καθοδηγήσει, ἀλλά οὔτε τή στοιχειώδη πληροφορία νά μεταβιβάσει.

Ἡ σχέση "κλαδικῆς" ὀργάνωσης - παράταξης - μαζικοῦ χώρου, ὅπως καί ἡ σχέση κεντρικοῦ ὀργάνου - ἐνδιάμεσου ὀργάνου - κλαδικῆς ὀργάνωσης ἀπαιτοῦν πλατύ προβληματισμό.

- Ἀσφαλῶς ἡ "κλαδική" ὀργάνωση δέν μπορεῖ σάν στρατηγική μας ἐπιλογή νά σταθεῖ.

Ἐπιλογή μας εἶναι ὁ συνδικαλισμός στό χώρο δουλειᾶς. Πρός τά ἐκεῖ ἀσφαλῶς πρέπει νά στρέψουμε τίς προσπάθειές μας.

Ἀλλά κλαδικά σωματεῖα ὑπάρχουν καί θά ὑπάρχουν γιά πολύ ἀκόμα. Ἄν δέν ὑπάρξει καθοδήγηση ἀπλᾶ θά χαθεῖ καί ἡ δυνατότητα προσανατολισμοῦ τοῦ κλαδικοῦ σωματείου στό χώρο δουλειᾶς.

Στό χώρο τῶν ἐπιστημόνων σχεδόν ἀποκλειστικά οἱ σύλλογοι εἶναι κλαδικοί.

Ἡ λύση διάθρωσης τῶν "κλαδικῶν" ὀργανώσεων μέ προσανατολισμό πρὸς μελλοντικές ὀργανώσεις στοὺς χώρους δουλειᾶς (ἀνεξάρτητα ἂν λέγονται τοπικὲς ἢ κλαδικές) μπορεῖ νά γίνῃναι μέ καθορισμό ὑπεύθυνων σέ κάθε κλαδικό γιά κάθε βασικό χώρο δουλειᾶς.

Κοινές συνεδριάσεις, ὅχι ἰσὲς μόνιμη βάση, τῶν ἐπὶ μέρους ὑπευθύνων (κάτι ἀνάλογο μέ τὴν παλιά τομεακὴ ἐπιτροπὴ) ὅταν ὑπάρχουν προβλήματα κοινά, προωθοῦν τό ξεπέραςμα τῶν ἀντιθέσεων σέ πρώτη φάση καί τὸν μετασχηματισμό τῆς ὀργάνωσης σέ δεύτερη φάση (π.χ. ΑΕΙ, σπουδάζουσα) ἢ (Πολ. Μηχ/κός, σχεδιαστής, οἰκοδόμος).

Ἄλλωστε οὔτε ἡ λύση τοπικῆς (κλαδικῆς) στό χώρο δουλειᾶς δέν καλύπτει τοὺς θρατηγικούς στόχους τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. μιά πού δέν εἶναι στίς προθέσεις μας οἱ αὐτόνομες αὐτοδιαχειριζόμενες σοσιαλιστικὲς νησίδες πού θά ἀντιστοιχοῦν στοὺς ἐπὶ μέρους χώρους. Τότε καί στό βαθμό πού θά

προωθείται ή ένιαιοποίηση τοῦ κοινωνικοῦ χώρου, πού κατα-
κερματίζεται σήμερα
ἀπό τόν κατακόρυφο καταμερισμό τῆς ὀργάνωσης, θά μπορεῖ
νά παίξει κυρίαρχο ρόλο ή τοπική ὀργάνωση.

Σήμερα ή τοπική ὀργάνωση ὅταν μάλιστα δέν προωθείται ὁ
ἀπαράιτητος μαζικός χώρος γύρω ἀπό τήν τοπική αὐτοδιοίκηση
- πού μέσα ἀπό τίς κινητοποιήσεις τῶν κατοίκων βρίσκεται
ὑπό διαμόρφωση- καταντᾷ ή συνεργεῖο ἀφισσοκολλητῶν, ή
λέσχη γιά λίγους "προβληματισμένους" νεολαίους πού δέν
ἀντέχουν στή ζωντανή ἀντιπαράθεση μέσα στό μαζικό τους
κίνημα.

"Ὅταν σήμερα διαμορφώνουμε τήν ὀργανωτική μας πολιτική
ένιαία γιά τήν Π.Ο. Κερατσινίου μέ τήν Τ.Ο. Ἐξαρχείων
κινδυνεύουμε νά ὑποβιβάζουμε καί τίς δύο στό μόνο κοινό
παρανομαστή πού μπορεῖ νά ἔχουν στίς ἀφίσσες ή σέ
"ἰδεολογική" ἀμφισβήτηση.

Βέβαια οἱ ὀργανώσεις μας τελικά ἀκολουθοῦν τή δυναμική
τοῦ χώρου. Ἔτσι βλέπουμε τήν Τ.Ο. Κερατσινίου,
πού παλιότερα ἰεθεωρεῖτο καί ἦταν ἴσως ή πιό σεχτα-
ριστική, σήμερα μπροστά στά προβλήματα ζωῆς πού ἀντιμετωπί-
ζει ὁ λαός νά μπαίνει πρωτοποριακά σ' αὐτόν τόν ἀγῶνα νά
γίνεται μαζική καί μέ πλατεία ἀντίληψη.

Πρέπει ἀκόμα νά σταματήσει ή ἰσοπέδωση καί ή δῆθεν ένιαία
ἀντίληψη γιά τίς Τ.Ο.

Ἡ δυναμική τοῦ χώρου πρέπει νά προσδιορίζει καί τίς ὑπευ-
θυνότητες, τίς ὁμάδες δουλειᾶς τόν ἀριθμό τῶν μελῶν τῆς
Σ.Ε. ή καί τήν φυσιογνωμία μιᾶς ὀργάνωσης. Εἶναι ἀνεδαφικό
ή Τ.Ο. στά Ἀντίκυρα καί ή Τ.Ο. Π. Ψυχικοῦ νά ἔχουν τό
εἶδιο μοῖρασμα ὑπευθυνότητων.

Ἄς ἀμαλογισθοῦμε ὁμάδα δουλειᾶς συνδικαλιστικοῦ στό Π.
Ψυχικό καί ὁμάδα δουλειᾶς κλαδικῶν ἐπιστημόνων στά Ἀντί-
κυρα. Καί ὅμως ὑπάρχουν;

Ἡ Τ.Ο. σέ τελευταία ἀνάλυση ἔχει νόημα σήμερα:

- α) γιά γενικώτερους εὐνόητους πολιτικούς λόγους
- β) ὅταν προσαρμόζεται στό χώρο τῆς
- γ) Ὅταν δημιουργεῖ καί καθοδηγεῖ μαζικό χώρο γύρω ἀπό τά
προβλήματα τοῦ λαοῦ, τῆς συνοικίας καί κύρια

./..

Τοις αὐτ.
Τι φαίνεται αὐτῶν;
Τι κατανοοῦν;
Εἶναι αὐτῶν δύναμι;
"Ὅτι τὸ πρόβλημα εἶναι
τὸ κίνημα"

ἔχουν;

ἐργατοῦ κλάδου

Μαζική
δύναμις αὐτῶν;
αὐτῶν;

δ) όταν μαζικοποιείται πρώτα-πρώτα ή έδια.

Παραταξιοποίηση γύρω από τα τοπικά προβλήματα γύρω από
τή Τοπική Αυτόδιοίκηση δεν μπορεί να θεμελιωθεί ούτε
θεωρητικά ούτε πρακτικά.

Αντίθετα ο παραταξιακός χαρακτήρας στ ό συνδικαλιστικό
κίνημα δεν είναι δυνατόν άμεσα να καταργηθεί παρ'όλες
τίς τεράστιες αδυναμίες και τίς ζημιές πού προκαλεί στο μα-
ζικό κίνημα. Κι' αυτό γιατί:

- α) Η παράταξη μπορεί να θεωρηθεί ότι συσπειρώνει, ιδιαί-
τερα για τά κλαδικά σωματεία, όπου ή διαστρωμάτωση
έχει μεγάλο άνοιγμα, τά συνεπέστερα στοιχεία τόσο από
άποψη ταξικής συνείδησης, όσο και πολιτικής συνειδη-
τοποίησης.
- β) Στη διάβρωση πού έχει κάνει για χρόνια τό Κ.Κ.Ε. στο
συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να αντιπερατωθεί μόνο
από θέση ισχύος. Μόνο με μιά γερή συνδικαλιστική πα-
ράταξη μπορείς νάπάρεις τή κρίσιμη και θαραλέα από-
φαση διάλυσής της και δράσης μέσα στο μαζικό χώρο.
- γ) Γιατί υπάρχει ό κίνδυνος σ' αντίθετη περίπτωση ενός
μαζικού ταξικού έστω αλλά άπολίτικου κινήματος (έργα-
τικά συνδικάτα) στο βαθμό πού ή όργάνωση του ΠΑ.ΣΟ.Κ.
άπομονωθεί ανάμεσα στον "καπελλωμένο" συν-
δικαλισμό τής παραδοσιακής άριστερας και στους έργα-
τοπατέρες. Τό αυταρχικό θεσμικό πλαίσιλ άπαιτεί δύ-
ναμη κρούσης πού μιά μαζική παράταξη καταξιωμένη,
όμως στο ταξικό κίνημα, είναι σέ θέση να πολεμήσει
όταν υποστηρίζεται από παράλληλες ενέργειες και
μέσα στη Βουλή.

Η έπιλογή σήμερα τής μαζικής παράταξης προϋποθέτει
στελεχιακή "κλαδική" όργάνωση -αντίθετα με τήν Τ.Ο.-
ούσιαστική όργανωτική άυτόνομία του μαζικού χώρου,
πού θα βοηθάει στη μαζικοποίηση του χώρου.

Πρέπει παράλληλα όμως, νά γίνει συνείδηση ότι στόχος μας άπώτερος δέν είναι ή μονιμοποίηση του παραταξιακού πνεύματος, αλλά ή δράση μέσα στο μαζικό χώρο.

Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. δέν έχει τίποτα νά φοβηθεί από τό Λαό. Είναι κριμα, πώς ή άπήχηση καί ή άμεσότητα του Προέδρου δέν μετασχηματίζονται σε όργάνωση του Λαού μέσα στο Λαό. Στόχος μας μελλοντικός πρέπει νά είναι ή κατάργηση των παρατάξεων.

Παράλληλα, ή έλλειψη μαζικού χώρου γύρω από τή Τοπική Αυτόδιοίκηση, υποχρεώνει σε μαζικοποίηση των Τοπικών Όργανώσεων καί σε συνεχή προσπάθεια για τή δημιουργία αυτού του μαζικού χώρου πού λείπει.

Τό πρόβλημα της μαζικοποίησης των τοπικών όργανώσεων -πού θά διαμορφώνονται σύμφωνα με τήν ιδιομορφία του χώρου- πρέπει νά έπιλυθεί άφου σταθμισθούν οι παρακάτω παράγοντες:

- α) Άποτελέσματα άναντιστοιχίας όργανωμένης καί λαϊκής βάσης.
- β) Ή ιδιότητα του μέλους δού κατ'εύθειαν στο έποικοδόμημα. Δέν μπορεί νά άγνοηθεί τό αίσθημα συμμετοχής.
- γ) Λόγω του άνισου καταμερισμού εργασίας (γεωγραφικά καί στρωματικά) υπάρχει τεράστιο άνοιγμα δυνατότητας προσφοράς δουλειάς, στο όρεινό χωριό της Εύρυτανίας ^{Εύρυτανία} ~~στο όρεινό χωριό της Εύρυτανίας~~ ^{υπάρχει δυνατότητα υπηρετικού} ~~συμμετοχή~~ σε ομάδα δουλειάς. Άπό τήν άλλη μεριά υπάρχει τό δικαίωμα αποκλεισμού ~~των μέσων~~ αυτών από τήν ιδιότητα του μέλους;
- δ) Ύπηρχε πάντα τό δίλημμα της αυτοοργάνωσης ή στελεχιακής από πάνω όργάνωσης. Ύπάρχουν οι γνωστές συνέπειες της αυτοοργάνωσης καί ή άρνηση από τή μεριά μας της στελεχιακής όργάνωσης.

Άν οι κίνδυνοι π.χ. του είσοδισμού ή του παλαιοκομματισμού ήταν ύπαρκτοί στο πρώτο στάδιο της αυτοοργάνωσης όταν δέν ύπήρχαν στελέχη της όργάνωσης, σήμερα αυτοί περιορίζονται λόγω άκριβώς της δημιουργίας αυτών των στελεχών. Δέν μπορεί ακόμα νά άγνοηθεί ότι οι άρχικές άρνητικές έπιπτώσεις ήταν σημαντικές λόγω της ύπαρξης είσοδιστών κ.λ.π. σ' όλα τά επίπεδα μέχρι τό καθοδηγητικό κέντρο της όργάνωσης. Σήμερα αυτό δέν

ισχύει.

Αντίθετα ή δράση τόσο των είσοδιστών κάθε μορφής όσο και των παλαιοκοιμιατικών στοιχείων, γίνεται στον περίγυρό μας που συνεχώς αυξάνει και συνεχώς έγκαταλείπεται από την σέ τελευταία ανάλυση "στελεχιακή" -χωρίς στελέχη- όργάνωση.

Δέν μπορεί νά ταλαντευόμαστε για πολύ ακόμα. Οί έπιλογές που διαγράφονται είναι δύο:

- α) Μαζική τοπική όργάνωση, ^(διαφοροποίηση χώρου με τις ενδυνάμεις) στελεχιακή καθοδήγηση, πλατεια πολιτική ενημέρωση, κινητοποίηση, ακ
- β) Στελεχιακή όργάνωση και παράλληλη μαζική "όργάνωση" φίλων του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Η ίδιομορφία του χωριού άπαιτεϊ κατ' άρχήν όργανωτικούς πυρήνες.

Για την οποιαδήποτε έπιλογή άπαιτεϊται ή δημιουργία και προώθηση στελεχών. Αυτά δέν γίνονται με μπροσούρες και έγκυκλίους. Άπαιτεϊται:

- α) Σχολή στελεχών, όργανωμένος διάλογος που δέν προωθεϊ μόνο τά υπό διαμόρφωση στελέχη αλλά έμπλουτίζει και τή γνώση μά και τήν πολιτική αντίληψη της καθοδήγησης.
- β) Δουλειά των στελεχών μέσα στο καμίνι του μαζικού χώρου.
- γ) Καταξίωση των στελεχών και μέσα στην όργάνωση και έξω προς τό λαό.

Δέν πρέπει νά υπάρχουν εύαισθησίες και εύθιξίες που οδηγούν ή σέ άνώνυμο ΠΑ.ΣΟ.Κ. ή σέ περιχαράκωση ορισμένων μόνο προβεβλημένων στελεχών. Αυτό φυσικά είναι τό έπιθυμητό. Δέν μπορεί νά είναι κανόνας χωρίς έξαιρέσεις. Ένα καλό όργανωτικό στέλεχος είναι πιθανό νά μήν έχει "μαζικότητα", προσπέλαση προς τό λαό.

Πρόκειται για άναγκαία και μή ικανή ενδυνάμει
Ο έκφραστής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στο χώρο του προς τό λαό πρέπει νά έχει κϋρος που δέν πηγάξει μόνο από τή δουλειά του στην όργάνωση. Πρέπει κάθε φορά νά είναι αυτός που χρειάζεται για τό συγκεκριμένο θέμα.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

